

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Martin Olsen*): Jeg takker naturligvis for den Interesse, der er vist det foreliggende Lovforslag. Den er enstemmig fra de Herrers Side, der have haft Ordet, og det har kunnet glæde Forslagsstillerne. Jeg synes imidlertid, at Interessen, naar den skulde til at definere sig selv nærmere, ikke har vist sig lige kraftig hos alle. Navnlig det ærede Medlem for Brønderslev (*Th. Larsen*), som jeg ved nærer levende Interesse for disse Forhold, og er godt inde i dem, synes jeg vilde berede Forslaget en alt for krank Skæbne. Det ærede Medlem mente først, at det var en Mangel ved Forslaget, at Husmændene ikke vare med, og han nævned Landhaandværkere og handlende. Men derfor faa vi nu Udvalgsbehandling. Hvis det ærede Medlem vil stille Forslag om, at Husmænd, mindre Landhaandværkere o. s. v. skulle med, er jeg sikker paa, at mine Partifæller gerne ville stemme for, at Husmændene komme med indenfor den Grænse, som fastsættes. Men saa mente det ærede Medlem — og derved var jeg mere betænkkelig —, at man maaske rettest burde lade denne Sag havne i Kommissionen. Regeringen har ikke været af den Opfattelse, at alt, hvad der vedrører disse Forhold, skulde behandles i Kommissionen, og det finder jeg overmaade rigtigt og godt gjort af Regeringen, at den ikke har haft denne Mening, thi saa havde vi ikke i Aar haft et Lovforslag foreliggende angaaende Søfolkene, og hvis vi bleve ved at have den Mening, skulde jo alt, hvad der smagte af Forsikring, havne i Kommissionen, og saa vilde det vare endnu længere, inden den blev færdig. Jeg mener, at det ikke vil være rigtigt at bebyrde den lille Kreds af Mænd med det meget Arbejde, som vilde flyde af, at den ogsaa skulde have denne Gren af Forsikring med. Jeg tror, som det er udtalt, at i Almindelighed vil det være rigtigtst at tage Sagen gradvis, efterhaanden, og jeg synes, det ikke var for tidligt, at vi fik Landarbejderne med. Vi have ikke turdet gøre det Spring, som det ærede Medlem sagde, vi skulde gøre, at tage mange flere med, men vil Flertallet og Regeringen det, ville vi selvfølgelig hellere end gerne gøre Springet fuldt ud.

Det ærede Medlem mente, at man ikke ved et almindeligt Udvalg vilde kunne skaffe sig de nødvendige Oplysninger til Belysning af de Virkninger, som Lovforslagets Udførelse i Livet vil faa. Vi pleje

dog, synes jeg, naar Sagen er af tilstrækkelig Vigtighed, ved Hjælp af Udvalg at kunne skaffe os de Oplysninger, som ere nødvendige. Jeg ved, der er flere Udvalg, som have tilvejebragt bindstærke Bilag til deres Betænkninger med grundige og gode Oplysninger, som Ministeriet har skaffet ved sine Embedsmænd i Centraladministrationen og ude i Landet. Og denne Vej kunde man selvfølgelig gaa, og vil man være nødt til at gaa, mener jeg, naar Udvalget skal arbejde med Alvor: Vi maa anmode Ministeriet om at skaffe os de Oplysninger, som det ikke har været muligt for de private Forslagsstillere at skaffe til Veje.

Det ærede Medlem for Æbeltoft (*Neergaard*) sagde, som han har sagt tidligere, at han helst saa, at der blev forelagt et Regeringsforslag. Naturligvis, derom ere vi ganske enige. Hvis det var et Regeringsforslag med de Oplysninger paa rede Haand, som vi — det maa erkendes — savne, havde det været bedre. Men naar vi alle ere enige om, at det helst skal være et Regeringsforslag, synes jeg, at vi ogsaa maa kunne enes om her at tilvejebringe et Forslag, som er brugeligt. Jeg kommer senere tilbage til noget, som der maaske kan naas, naar Meningerne ere saa samstemmende, som de synes at være.

Det ærede Medlem for Thisted (*N. Andersen*) var i Tvivl om, hvorvidt det Grundlag, vi have fastsat i § 4, for at en mindre Arbejdsgiver kan faa forsikret sine Arbejdere, var det rette. Det er selvfølgelig omtvisteligt, om 1,200 Kr. er den rette Grænse, eller der skal være en anden Grænse. Men jeg antager, at naar man skal ind paa en Forsikring, hvor man drager Arbejdsgivere ind, enten, som her er foreslaaet, for deres Arbejders Vedkommende, eller, som det ærede Medlem for Brønderslev (*Th. Larsen*) mente, og som jeg ogsaa omtalte i mine indledende Bemærkninger, for deres eget Vedkommende, vil man dog altid blive nødt til at fastsætte en Grænse. Og en saadan Grænse have vi paa et andet Omraade i selve Loven, idet den fastslaar, at der ikke ydes Forsikring til Folk med en Aarsindtægt af over 2,400 Kr. Den, der har en paaviselig Indtægt af f. Eks. 2,450 Kr., kan altsaa ikke faa Erstatning, uagtet han maaske kunde trænge mere end den, som har en paaviselig Indtægt af 2,400 Kr. Det er nødvendigt at fastsætte en Grænse, det have de maattet gøre alle Steder, hvor de have indført en Forsikring, og denne